

Kedves Testvérek!

A zsoltárokról szóló sorozatban imádkozni tanulunk. Alapvető dolog, mégsem olyan egyértelmű, pláne nem könnyű. „Hogyan tanít Isten imádkozni?” – tesszük fel a kérdést hétről-hétre. Imádkozni tanulunk, mert ez életünkben Isten munkájának egyik kézzel fogható jelenléte: a Vele való kapcsolat megélése, ápolása: a csatorna, amin keresztül kommunikálunk. Tanulnunk kell imádkozni, mert elfelejtjük, elfáradunk, elsodródunk. Ne legyenek illúzióink...

Látszólag egymáshoz nem kapcsolódó zsoltárok vannak előttünk hétről-hétre. Ahogy a zsoltárok könyve sem egy lineáris történetet mond el, úgy az ígértetés sorozat egyes elemei sem így kapcsolódnak. Egy-egy kérdést, az életünk egy-egy dimenzióját járjuk körül. Amire a mai Igénk vezet minket, az az imádságnak, az imádásnak egy különleges helye: a templom, az Istennel való találkozás tere, ahol valami rendkívüli történhet.

Hol és hogyan imádjuk Istent? Ősi emberi kérdés, melyre a legkülönbébb válaszok születtek a különböző vallásokban. Milyen a megfelelő hely? Milyen az istenséghez illő, megfelelő forma? Mivel lehet őt, akárki is legyen ő, elérni és megszólítani? Az ember ősi spirituális igénye istenképűségéből fakad, hiszen Istenhez tartozik mélyen, Istenhez vágyódik, miközben a bűn miatt Tőle elszakadva él. Az örök emberi „spirituális” igény az, ami ebben a zsoltárban is megcsillan: a vágyódás, a szomjúság, amit sokféle képpel ki lehet fejezni. Ismerős a mai embernek is: keres: valami többet, valami transzcendenst. Valami többletet, amiben igény és szomjúság van a lelkében és ami nagyon sokféle formát ölthet. A mai ember leginkább a saját feladatának érzi megtalálni a formát, teljesen személyre akarja szabni azt, hogy hogyan, mikor, mi alapján mondom betöltöttnek ezt az igényemet. Ebben a folyamatban lehet egy opció az imádság, lehet egy opció az Isten házában való megjelenés, s ennek igény szerint lehetnek közösségi dimenziói is. Szeretném ma kiemelni és nagyon hangsúlyozni, hogy a zsoltár nem erről beszél. Nem egy opcióról beszél, hanem teljesen exkluzív módon a minden spirituális vágyak és igények mögött lévő **egyetlen és legfontosabb vágyról és szomjúságról**. Mindehhez egy konkrét **történetet** mond el, mely egészen földhözragadt, küzdelmes és valóságos és megmutatja a **helyet, ahová mindannyian vágyunk**, ahol betöltetik a legmélyebb és legelemibb vágyunk.

I. VÁGY ÉS SZOMJÚSÁG. A zsoltáron végigvonul a vágyakozás, sóvárgás motívuma, a vágy az Isten közelségére és aztán ennek a beteljesedése. Annyira szép ez így! Úgy tűnik, hogy akar valamit a zsoltáros és aztán megkapja, teljesül a kívánsága. Már-már mesebeli dolog. Milyen egyszerű és irányítható lenne így az Istennel való kapcsolat. Lehet, hogy tudunk is ehhez kapcsolódni: ismerjük a vágyat az Istennel való találkozásra és imádkoztuk is már: annyira szeretnék közel lenni hozzád, Istenem! Vágyom a közeledbe... mert ott jó. Feltöltő, biztosságot adó, megnyugtató, stb.

Az itt megjelenő vágy azonban jóval több ennél. Ez szomjúság, szükség, alapvető szükséglet. A „Maslow” féle szükségleti piramis alja: megelőzi a fizikai szükségleteket is: olyan dolog, ami nélkül igazából nem tudunk létezni. A 42. zsoltárban olvassuk ennek a párját: „Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!” (Zsolt 42, 2) Ez pedig nem általános spirituális igény, vágyódás: emberi sajátosság... ma is! **TÖBB, MÉLYEBB.** Az ember csak találgat és próbálja leírni, hasonlítani azt a szükségletet, ami csak egy tünet, egy érzés, egy vágy, de valójában túlmutat magán. A mély Istenre szorultságot, a Tőle való függést ábrázolja ki és arra mutat, hogy mennyire szükségünk van kötődni, kapcsolódni az Élthez. Múlandóként az élő Istenhez. Tökéletlenül a tökéleteshez. Elvesztésként a megtartóhoz. Kimondhatatlan szükségünk van hazatalálni, otthon lenni. Ezt tapasztalja, erre vágyik a zsoltáros is: Egész lényem ujjong Isten előtt: mindenesztül jelen van, mindenesztül elfogadott, ÉL, mert Isten ÉLŐ Isten!

A zsoltár központi motívuma a vágyódás és annak a vágnak a beteljesedése Isten házában. A **HÁZRA ALÁLÁS – A HAZA TALÁLÁS...** Ez a tapasztalat egy pillanatkép, ami nem jelenti, hogy ez mindig így történik. Nem mindig van vágyódás, nem mindig van beteljesedés. De egy valami mindig lehetséges: a találkozás hit által, az Isten előtti hódolat.

Isten házában ugyanis nem az élmény a legfontosabb, hanem az Isten előtt való megjelenés: a hódolat, az Ő dicsérete, az Isten előtti ujjongás, az öröm. Egész lényemmel örülhet az ember Isten házában: teljes lényemmel megélheti, hogy ő élő, mert az élő Istenhez tartozik: aki az életet adta és aki nem múlik el soha.

Az élet megtapasztalásának pedig fontos dimenziója ebben a zsoltárban is a közösség! A közösségben élhető meg ennek a vágnak a betelődése, ebből az összetartozásból fakad a hitvallás: Isten: Nap és pajzs. Az Úr Nap éj pajzs. Abszolút erő és hatalom, oltalom és védelem. Számíthatunk rá. Ez a zsoltáríró bizodalma, ugyanaz, amivel zárja a zsoltárt. A lényeg tehát ez a bizalom, az ebben való élés. Ezt erősíti a találkozás, a változás, amit átél az ember Isten jelenlétében.

II. A TÖRTÉNET. Az imént leírt vágy és találkozásigény nagyon fontos, hogy ebben a zsoltárban, ebben az imádságban egy konkrét történet keretei közt bontakozik ki előttünk. Kinek a története mindez? Először is **Kórah fiaié**, akik a lévita énekesek rendjébe tartoznak és akiknek neve a 42., 44–49., 84., 85., 87., 88. zsoltár címiratában szerepel szerzőként. Az 1Krn 9,19 szerint viszont a kórahiak családja a sátor küszöbének őrei. Ők a templomban szolgálók, akik fogadták az oda érkezőket, akik otthon voltak ténylegesen az Úr házában, akik oda tartoztak hivatalosan is. Akik a küszöb őreiként tudták, mit jelent, hogy jobb egy nap az Úr háza küszöbén, mint máshol ezer...

De ez a zsoltár az érkezők története is, a **zarándokoké**: hiszen ez egy zarándokoké. Megjelenik benne a zarándokok története: a templomba vezető út, a veszélyek, a megtartatás és a megérkezés. Az úton járás része lesz az imádságnak: az ima ugyanis nem egy spirituális kapcsolat, hanem a történetben jelenik meg, a történethez kapcsolódik, a megélt dolgokhoz

tapad az, amit Isten cselekszik, amiben Istent hívják segítségül. A zarándok élethelyzete egyáltalán nem volt könnyű. Az útjuk munka, veszélyes, kihívásokkal teli. A zarándok közvetlen tapasztalata volt: fáradtságos út, szomjazás, veszély és a megérkezés öröme. S mindebben Isten jelenléte és vezetése. Tulajdonképpen Istennek a templomban tapasztalható jelenléte kiárad és már az odavezető úton is ott van- csak másként. Nem a felszabadult örömben, hanem az oltalomban, a megtartásban.

Az ott szolgálók és az érkező zarándokok együtt válnak egy gyülekezetté: Isten jelenlétében egy a hitvallásuk, eggyé válik a történetük. Egy az imádságuk a királyért, a felkentért, a vezetőkéért. Nem maradnak meg saját magukba fordulva, hanem összekapcsolódott történetük továbbiakkal kapcsolódik.

Testvéreim, igazából ez a **mi történetünk** is lehet. Ez történik itt és most is közöttünk. Összekapcsolódó történetek. Zarándokok, akiknek azért nem annyira viszontagságos az útjuk, bár néha nehéz a templomba eljönni... A történetünk minden esetre összekapcsolódik és hiszük, a környezetünk javára történik mindez, Isten dicsőségére.

III. A HELY, AHOVÁ MINDANNYIAN VÁGYUNK. Megvan a vágy, a sóvárgás, a motiváció; megvan a történet, az út- mi hát az a hely, ahol mindez megtörténik: hol történik a találkozás, hová vágyik az ember, hol vágyik lenni, mit kér Istentől? Isten hajlékait nevezi kedvesnek, gyönyörűségnek a zsolttáros, ami az egész templomot jelenti mindenestül. Azért különleges, mert ez a találkozás helye: Istennel és egymással- végső soron magukkal is. A kiengesztelődés helye- ugyancsak mindenféle szinten.

A Templomon kívül is vannak persze istenélmények a Bibliában (például Mózes a csipkebokornál vagy Salamon templomszentelő imádságának bizonyágtétele arról, hogy Isten nem lakik emberkéz alkotta épületekben (1Kir 8, 27). Mindez arról szól, hogy Isten nem bálvány, szuverén Úr, nem lehet falak közé zárni. Mégis Isten népe tapasztalata, hogy adott időben, adott helyen vannak Istennek kedves helyek, az Ő népe közösségében, ahol Ő megjelenik. Ott van, ahol hirdetik szavát, ahol igazságát kijelenti, hogy aztán onnan kiáradjon az egész világra. A hely, ahol Isten megjelenik tulajdonképpen csomópont: onnan árad szét a világban, ami Isten uralma, az Ő felségterülete, Hozzá tartozik.

A zsolttáríró azt tapasztalja, hogy Isten háza, a hely, a templom, ahová megérkezik, különleges hely, különleges tér, ahol különlegesen telik az idő. Jobb itt egy nap, mint máshol ezer. Minősített hely, mégis egészen otthonos: a madarak is otthont lelnek benne: a melléképületek falainak felső szélén fészkelnek. Az egész hajlék kedves a zsolttárosnak: nem csak a legszentebb hely, a szentek szentje, hanem a melléképületek, minden: az egész épület komplexum: mindenestül Isten dicsőségét szolgálja. A zsolttáríró bizonyágtétele, hogy Isten háza: a hely, ahol az ember teljes lehet, ahol jó lenni, ahová vágyik az ember... egy hely, ahol... élet van! Világosság! Ez a hely erőforrás. Isten kegyelmet és dicsőséget ad népének.

Ez az a hely, ahová kifut a történet, ahol beteljesül a zsolttáros vágya! Ez volt akkor ott egy múlandó épület Jeruzsálemben, ez a mi templomunk is, a mi épületeink, ez a hely itt Gazdagréten: mit mondjunk hát? Örülünk és járunk sokat ide? Igen, de még többet is... Hívjunk másokat is és bízassunk, hogy legyen minél több hely, ahol az élő Istent imádják? Igen, de még többet is... Legyen az otthonunkból is „templom”... azaz hely, ahol Istennel találkozni lehet? Nagyon jó, de még többet is... Legyen a testünk is templom, hiszen a Szentlélek temploma vagyunk? Igen, legyen azzá, nagyon jó irány..., de még többet is... Mit mondhatunk még ezen kívül? Mire tanít ez a zsolttár, miért imádkozunk?

Azt kell kimondanunk, azt kell elfogadnunk, azért kell imádkoznunk, hogy eljussunk a felismerésig: miért leszünk újra szomjasak? Miért nem elégítettünk meg véglegesen? Miért kezdünk újra keresni? Miért kell újra és újra eljönni, miért marad meg a vágyódás...? Miért sóvárgunk még? Testvérek, azért, mert a hely, ahová vágyunk, ahová tartunk, ahová majd megérkezünk, az nem itt van, hanem valahol egészen máshol! Ott, ahová mindenki tart, ahová mindenki vágyik, ahol már ott vannak hitben elhunyt szeretteink és hitvalló őseink, ahol megelégitetik minden szomjúság, amiről ezt olvassuk a Szentírásban: Jel 21: 1 És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. 2 És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felkészítve. 3 Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trón felől: Íme, Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga Isten lesz velük, 4 és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak. 5 A trónon ülő ezt mondta: Íme, újjáteremtek mindent. És így szólt: Írd meg, mert ezek az igék megbízhatók és igazak! 6 És ezt mondta nekem: Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen. (...) 10 Elvitt engem lélekben egy nagy és magas hegyre, és megmutatta nekem a szent várost, Jeruzsálemet, amely Istentől, a mennyből szállt alá, 11 telve Isten dicsőségével; ragyogása hasonló volt a legértékesebb drágakőhöz. (...) 22 Nem láttam templomot a városban, mert a mindenható Úr Isten és a Bárány annak a temploma. 23 És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak neki, mert az Isten dicsősége világosította meg, és lámpása a Bárány. (...) 25 Kapuit nem zárják be nappal, éjszaka pedig nem lesz.

A hely, ahová vágyunk és ahol lenni akarunk mélyen, a menny. A mennyei Jeruzsálem, ahová az utak összefutnak. A mennyben teljesül be mindaz, amiről ez a zsolttár szólt! A menny felé mutat (ott elégített meg a szomjúság, ott van Isten teljes jelenléte, már nincs szükség hát templomra, ott van teljes feddhetetlenség, Nap sincs a városban, mert az Úr világossága és dicsősége bevilágít mindent, a seregek Urát pedig a mennyei seregek dicsérik. Imádkozzuk ezt a zsolttárt is és újuljunk meg bizalomban, reménységben napról napra; legyünk együtt közösségben az Úr házában, éljünk az Ő jelenlétében a nagy hazaérkezésig, amikor szemtől szembe láthatjuk Őt és teljes bizonyosságot kaphatunk arról, hogy megérte kirtartani és mindvégig Benne bízni! Ámen!

Thoma László